

10.

тора есен посрещаше Орфей в големия и шумен град, дето всички хора, сред които живееше и с които се срещаше, му бяха опротивели до втръсване. Той се сдружи само с някои от прислужниците, но и те бяха

плахи, мълчаливи, все се опъваха като струни и все гледаха да му угаждат. „Как няма нито един свесен човек да разменя една думичка с него!“ въздишаше дълбоко Орфей.

По-рано той с часове седеше на балкона или пред прозореца и гледаше морето. Той се радваше на чайките, на птичките, които си летяха на воля, завиждаше на тези малки животинки и мечтаеше. Сега и морето беше му омръзнало. Не се заглеждаше и в рибарските лодки, не го радваха големите кораби, които особено есенно време се раздвижваха и често-често минаваха край неговия дворец. На всеки три-четири дни го викаха при владетеля да свири, но сега и тези разходки не го радваха и не го забавляваха. Сухият зъл човек от ден на ден ставаше все по-мрачен и по-непоносим. Той изслушваше малкия музикант, махаше с ръка да си ходи и дълго след това седеше в широкия удобен стол замислен и мрачен. Какво мислеше той? Никой за нищо не смееше да го запита. Всички придворни го следеха страхливо, усмихваха се принудено и чакаха да ги погледне. Понякога той се обръщаше към тях, измерваше ги нацупено и така ги нахокваше, че те излизаха на пръсти, като попарени.